

Καὶ φεύγει τραγουδώντας
 Ἕνα παιδί μὲ λίγη τύχη ἀκούει τὴ σιωπὴ
 Καὶ κλαίει διαμάντια καὶ γελάει
 Μὴ ξέροντας τί νὰ τὰ κάνει
 Καὶ κλαίει κι' αὐτὸ ὅταν ἔμεῖς δακρύσουμε
 Κι' ἀποκοιμῆται μὲ τὸ χρυσάφι κάτω ἀπὸ τὰ βιόλαρα
 Κι' ἀποκοιμῆται γιὰ νάρθει τ' ὄνειρο σὲ μᾶς.
 Ἕνα παιδί ἀκούει τὸν κότσουφα πού ἀπόθεσε τὶς πέρλες του
 στοῦ ἀνέμου τῆ θύρα
 Ἕνα παιδί, ὁ τελευταῖος ποιητῆς μέσα στὸν κόσμον αὐτὸν
 Πού βάλθηκε νὰ μεγαλώνει
 Κι' ὄλο ρωτᾷει ἂν ἔχουμε φτερὰ τὰ σύννεφα
 Κι' ὄλο τρομάζει σὰ θὰ πέσει λίγο χιόνι
 Καὶ μᾶς νομίζει ἑμᾶς γιὰ τίμιους
 Κι' ἀναρωτιέται: ὑπάρχουνε ἄραγε νεράϊδες;
 Ἕνα παιδί πού τώρα πιά δὲν εἴμαστε
 Ἕνα παιδί καὶ τώρα ἑμεῖς διαβάτες
 Ἕνα παιδί καὶ λίγη ὑπομονή
 Ἕνα παιδί καὶ νὰ πού πιά διαβήκαμε...

Πόσο σπάνια ἀποτολμοῦμε τὴ στροφή τοῦ βλέμματός μας πρὸς τὰ
 πίσω, στὴ λαγαρὴ πηγὴ τῆς χαμένης ἀφετηρίας... Ἴσως γιατί
 ἡ σύγκριση θὰ μπορούσε νὰ μᾶς στοιχίσει τὴν τύχη τῆς γυναί-
 κας τοῦ Ἀῶτ.

Γιῶργος Βέης

«Ν» — ΕΠΟΣ

Ἡ παρθενικότητα τῶν ἀντικειμένων καὶ τῶν λέξεων, πού τὶς
 φορτίζουν, εἶναι ἓνα ἀπ' τὰ μεγαλεῖα τῶν νηπιακῶν — παιδικῶν
 πρώτων καὶ καιρίων ἐμπειριῶν. Τὸ νήπιο, αὐτὸ τὸ στερητικὸ
 («ν») καὶ τὸ ἔπος, πόσο παράδοσο, πόσο φαινομενικὰ ἰσχυρό: δὲν
 μιλάει κι' ὅταν δεῖσει νὰ μιλήσει τὸ παιδί, μαντικούς γρίφους
 καὶ κραυγαῦδες μᾶς χαρίζει. Βέβαια μέσα του γίνεται ἀνεπαί-
 σθητα αὐτὴ ἡ μυστικὴ ἀνοικοδόμησις: χρώματα, σχήματα καὶ
 λέξεις. «Πές: μπα—μπάς. Αὐτὸς εἶναι ὁ μπα—μπάς». Τὸ παι-
 δι βιαστικά, ἀργά, ἤρεμα, ὅπως θέλει αὐτό, μὲ τὸ δικό του
 style θὰ πῆ κάποτε «μπαμπάς», μεθαύριο θὰ δυσκολευτῆ βέβαια
 νὰ πεῖ, νὰ καταλάβει αὐτὸ πού λέει, «εἰρήνη» ἢ «ἀλήθεια». Αὐ-
 τὴ ἢ πρώτη ματιὰ κι' ἢ πρώτη λέξις πόση δουλειὰ θέλουν, δια-
 μορφώνουν οἱ λέξεις, οἱ μητρικὲς καὶ οἱ ὅποιες ἄλλες τὸ παιδί,
 κι' ὕστερα, στὴν καλλίτερη περίπτωσι, τὸ παιδί δια—μορφώνει

τις λέξεις. Αυτό συμβαίνει όταν δεν το κατακλύζουμε με τις ίδιες άνιάρές, μουσικές ή άμουσες λέξεις, με τις ίδιες, άθεράπευτα ίδιες, μεταξύ τους προτάσεις τήν πάσα στιγμή. Τό παιδί θά άνασχηματίσει τόν λεκτικό του κόσμο όταν άκούσει πολλές, έκατοντάδες φρέσκιες λέξεις και διαλέξει και θαυμάσει και τονίσει μερικές άπ' αυτές. Γι αυτό δεν πρέπει ό σύγχρονος φορμαλισμός νά φτάσει μέχρι τήν κούνια. Δεν πρέπει κατ' άνάγκην τό αίμα νά είναι κόκκινο... άς τό πεί τό παιδί κι άλλιώς, π.χ. «τό αίμα είναι ούρανόσ». "Άς αγαπήσουμε τή λεκτική έλευθερία του παιδιού. Δεν θά περισέψουν στο μέλλον όι σκληρές μέρες πού θά πεί τήν «σκάφη—σκάφη» — άς όνειρευτεί τουλάχιστο τώρα τό «ούρανόσιο αίμα».

“Ολγα Βότση

ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Υπάρχει ένας χώρος χαράς, άκριβής χαράς μέσ στον άνθρωπο, πού πηγάζει άπό τό βαθύ λυτρωτικό συναίσθημα πού του δίνει ή δημιουργία μέσ άπ' τό σώμα του, πού του δίνει ή ίκανοποίηση νά έχει ένα παιδί.

Υπάρχει μιá κρυφή εύγνωμοσύνη μέσα στον άνθρωπο πρós τή μεγάλη Φύση για τούτη τή χαρά πού του δωρίζει, για τούτη τή θαθεία ειρήνη με τά μέλη του και τά ένστιχτά του. Μιά χαρά πού δεν άντισταθμίζεται με τίς πιό μεγάλες θυσίες και στερήσεις και πού είναι έτοιμος ό άνθρωπος πάλι και πάλι νά κατακτά: άρκει νά βαστά στα χέρια του τό λουλουδιόσμο του κορμού του, τόν καρπό τής πιό άκατανίκητης επιθυμίας του άρκει νά κρατά στα χέρια του ένα παιδί.

Δημήτρης Γαβαλάς

ΠΑΙΔΙΚΟΤΗΤΑ

Σάν ήμouνα παιδί με τήν άνοιξη ξύπναγα νωρίς. "Έβγαίνα στον κήπο όπου ή μητέρα μου περιποίότανε τά λουλούδια και χαιρόμουνα τό καθαρό πρωινό. Σε λίγο άπό τό διπλανό σπίτι πρόβαλε ένας άξιωματικός πού κείνη τήν ώρα έφευγε για τό στρατόπεδο. Τότε στεκόμουνα προσοχή και μ' όλο μου τό είναι δοσμένο σ' αυτό πού έκανα χαιρέταγα στρατιωτικά και αναφωνούσα: «Καλημέρα νταντάο», δηλαδή «Καλημέρα φαντάρο», άσχετο με τό